

VŠEOBECNÁ SLUŽBA

VŠEOBECNÁ SLUŽBA

Právě tak, jako když dáte dopis na poštovní úřad a čekáte, že půjde na určené místo, můžete zdvihnouti sluchátko u kteréhokoliv telefonu Bellova, a býti přesvědčen, že jsou všude lidé pohotově na vaše zavolání ihned odpověděti.

V této zemi Bellovy telefonní linie dostihují 10,000 míst bez dráhy a 5,000 míst bez pošty.

Omaha sama nyní má 35,000 Bellových telefonů

35,000 stanic, z nichž elektrická jiskra donese hlasy vašich přátel i obchodníků takřka okamžitě.

35,000 zastávek, kde nejcennější čas může býti uspořen v uspořádání vašich obchodních a společenských záležitostí.

35,000 pomocníků v umenšení práce každodenního zaměstnání a ku zvětšení radosti ze života.

35,000 strážců, připravených přinésti rychle pomoc v případech nehod nebo vážné potřeby.

35,000 nástrojů, které vám umožní pracovati účinně s myslí prostou souzením.

35,000 telefonů, jež sblíží obecnost újeji ve všech poměrech, dodávajíc jim potěšení a zjednávajíc jejich domovům pohodlí.

Můžete připustit, abyste byl bez Bellova telefonu?

BELL SYSTEM

NEBRASKA TELEPHONE COMPANY

BELL SYSTEM

VELKÁ CHVÍLE.

Napsal Václav Černý.

Tetička umřela. Kdo by se toho byl nadál, že slova neřekne docela z nenadání opustí svět, na němž se měla tak dobře!

Ubohá zlatá tetička! Zlatá byla najisto — aspoň pozůstali příbuzní neměli jí před svým duchovníma očima jinak než za obloženou všemi jejími dukáty, takže zlatý jich odlesk vrhal přes ni celou zlatou zář.

Nuže, ta zlatá tetička umřela! Všichni příbuzní byli velmi vzrušení truchlivou zvěstí a skoro všichni s náladou truchlivé povzrušenou přijeli na pohřeb.

Byla tu oblíbená u tetičky neť Kiliána, byl tu vážený studovaný synovec, bylo tu několik neteří, synovec a sestřenic hostejných, a konečně několik příbuzných nebožce protivných, ať blízkých.

Oblíbená neť Kiliána řídila rozličné pohřební slavnosti, zaujímala pietně ale jisté místo domácí paní. Studovaný vážený synovec pietně zlomeným hlasem pronášel stručné, ale pádné zlomky chvály na zemřelou tetičku, v němž ostatně, ne sice tak stručným a mužně hrdým, ale stejně příbuzným způsobem střídala se celá pohřební společnost, nebožce protivné příbuzné vyjímalje.

Některé příbuzné se mezi sebou ani neznali, tolik jich bylo, ale oblíbená neť Kiliána chodila od jednoho ke druhému. Inskavě je spojuje, ani nebožce protivných příbuzných nepominula, jsou k nim snad nejlaskavější.

Čítal jakousi povinnost — ne že by snad byla před nimi vinna — vždyt nebožka tetička jich sama sebou neobla vystát — ale nu — nebožce protivní přátel bývali hlavně prostředem rozhovoru a oblíbená neť Kiliána založila na nich svou oblíbenost u tetičky.

Poněvadž pak se dala najisto předpokládati, že tetička nelihost se zjeví v nejbližších hodinách makavě tedy —

Vážený studovaný synovec cítil cosi podobného, neboť on rovněž jako oblíbená neť Kiliána, jenže hrde mužným, stručním více vyjadřujícími větnými zlomky vzdělaného člověka bavil val nebožku zlatou tetičku oblíbeným předmětem, jímž byli neoblíbení příbuzní.

Ostatní pohřebníci, vyjímalje nebožce protivné příbuzné, stíhali se navzájem žárlivě, nenáviděli neb onen vdovec nějak zvláště významně oslovován, neb netvářili se nadějeplnější nežli druží.

Oblíbená neť Kiliána připadala všem jako lvice mezi kozami, liškami, po případě i vlky, ale ničím vyšším. A ještě vážený studovaný synovec: ten měl váhu druhé oblíbené neteře Kiliány, lven však přece nebyl.

Pak pochovali zlatou tetičku. Nejvíce štkala oblíbená neť Kiliána, a velmi se musil přemáhati vati s použitím vši možnosti své vážený studovaný synovec. Nic méně při všem přemáhání měl červená vlčka; co se oblíbené neteře Kiliány týče, byl strach, aby nedostala tlučení srdce a záehvat.

Než šak nestojí. Pohřeb vykonán a pohřebníci vrátili se do domu, z něhož navždy odešla zlatá tetička.

Sarklo se zatím, a všichni zůstali u osiřelého manžela, aby ho těšili. Usedli porůznu, bryžli se pohnuté ve rty, mačkali kapsičky, prohlížejíce monogramy nebo rýhy silnějších nití — všecko z piety. — oprašovali nabodlé skvrny na rukávech nebo kalhotách nebo sukničkách, narovnávali kravaty, prohlíželi nohty, zahlíželi se pohnuté na podobizny na zrcích a provázeli vše to konání pohutiplným pokáskáváním, pohávkáním posmrkáváním, posedáváním a pokukováním.

Jenom oblíbená neť Kiliána seděla nehnoutě jako Niobé, když přišla u poslední své diti a už už tuha ve skálu.

To je hoře. Oči zálejí na obrazě, jí není více, strnou na něm, dítá oněmi na dlouhou, dlouhou

chvíli... Myslí tímou jako volající v řadě jednotlivosti, pojeť se k drach oděsí... Tak živě, tak jasně, že člověk zapomene, že teď právě byla pochována.

Znovna viděla Kiliána v duchu, jak stojí u zlaté tetičky, a přičhází stará Pojžená, podruhyně, "Tu jim — milostpaní — vyřáží ze sebe stáří a nálosti po slovech — "nesu — zpátky — ten pětník — co mu — tuhle — pučili."

Zlatá tetička se dala do srdečného směchu: "Nechte si ho, vy bloupa babo, snad mi nechte v ruce pětník!"

"To byla šlechtná paní!" našel silný eš svůj průlom, a všichni pohřebníci zvedli radostné hlavy, obračejíce se k oblíbené neteři Kiliáně, jež promluvívali, potříhla dusně mlčením.

"To byla!" ozvalo se jako když někdo žab pleskne do vody najednou a pak jich odsiká ještě několik.

"Tu byla skutečně šlechtná paní!" promluvil teď sám vážený studovaný synovec lánajícím se hlasem, a jako by byl řekl něco zcela zvláštního a jiného než druží.

Všichni pohlédli na osiřelého manžela, slyšeli co praví.

"Ano, šlechtná paní to byla," potvrdil tíse a hlavou nebylenou.

Oblíbená neť Kiliána zvedla hlavu jako lvice.

"Kdo jí znal tak, jako já jsem jí znala... Želá se někdy držnou, ale nebyla! Kdo máš záplepat na její zlaté srdce, tomu otevřela všechny jeho poklady..."

Oblíbená neť Kiliána sítla, že se na ni dívají nebožce protivní příbuzní upřeně, než ubájlila dušně svého běhloho vzezření.

"Ano," pozvedl vdovec hlavu, "zájem měla veliký!"

"A jak byla muskášná!" přejala oblíbená neť Kiliána slovo. "Kdykoliv u Haidů spustili gramofon — Haidovi byli sprátelei sousedé, hned uhadla, co se hraje..."

Na to vdovec neodpověděl, protože si logicky pomyslí, že když poslouchala nebožka kousky u Haidů pět let, musila, nebyvši hlucha, poznat, co se hraje.

Zare bylo ticho. Po chvíli začal osiřelý manžel tichým hlasem: "Nebožka zanechala závěť..."

Na zemi padl špendlík, bylo to slyšet. Ale ten, komu padl, se proň neshýl. Jsou chvíle v životě lidském, kdy se špendlíky nezvedají, i kdyby byly stříbrné.

"Dříve však bych rád — pokračoval stejně tíse osiřelý manžel — aby si každý vzal po ní památku, tu jsou —" mluvil, vstáváje — na kráčeje do vedlejšího pokoje — "na stole malíček, vyfáté nebo neuvvedené v poslední vůli."

Hned jak vstával, sbírali se i pohřebníci, plouce takřka somnambulicky za ním.

Na stole byly všelike šperky více méně cenné.

Pohřebníci stanuli, všichni se dívali tu na šperky, tu na osiřelého manžela.

"Rozdělíte se u to?" řekl on, vidě že se ošťechají po něčem záhnout.

Nikdo nevěděl jak začít.

"Tak tohle, chudinka, ze závěti vyřála!" řekla zarmouceně jedna sestřenic, přistupujíc blíže a obápujíc se zlatého prstenu a spony.

Rázem nastal pohyb a všichni tlačili se ke stolu, snažíce se zachrániti jakous takous slůžkou. Ale rozliční headky zvyňovaly hlasy a dělalo gesta prudšími, tak že se slůžkou za chvíli ztratila nadobru a vdovec řekl ohlášenivě:

Oblíbená neť Kiliána stála trochu stranou, v hrdošti uslechtilé odmlatavou, rovněž tak vážený studovaný synovec.

"Já, strýčku," odvětila tážaně "já nechei než tetiččinu podobiznu —" a rty se jí zatřáslý pohnutím nad sebou samou.

"Já také, strýčku," řekl vážený studovaný synovec způsobem vzdělaného člověka vždy v převaze jeoněho.

Strýček se zanděl, pak řekl něžně hlasem pohnutým, při tom božleky významným:

"Dostanete ji, dostanete tetiččinu podobiznu, ty i Kiliánka, hned zítra ji vyhledám... Ale něco si přece vezměte na památku..."

Obrátil se ke stolu; bromádka zlatá byla vybrakována.

"Nu, není tu již nic valného," řekl zřejmě nespokojen. "Snad aspoň tenhle náramek, Kiliánko — je dutý, ale práce je pěkná, a ty" — obrátil se k synovci, — "snad tenhle prstýnek."

"Když eheš..." prohodili oha, kteří nejlepší stránku vyvolili.

"A co vy?" obrátil se osiřelý manžel k příbuzným nebožce protivným, kteří stáli jako nesúčastní diváci.

"My nic — děkujeme," odmlití ardečně.

"Kiliánka si vyprosila tetiččinu podobiznu," řekl dotčený vdovec, "jsem tím skutečně pohnut..."

Stál byl prázdny. Všichni se dívali napjatě, očekávajíce dalšího.

"Řek' jsem, že nechala tetička závěť —" ujal se vdovec slova. "Znali jste všichni uslechtilou její povahu a vlastenecké snážení, nepřekvapí vás proto nikterak, když vám řeknu, že — všichni pohřebníci, vyjma nebožce protivné příbuzné, měli tváře bledé nebo rozpažené, podle přirozenosti své, ně vypoulené a oblíbené neteři Kiliáně se zvedala šedra desetmetr vysokou zcela nepravidelným tempem — že vyhradivši mně díl k došitovnému užívání, odkázala ostatní jeudl

své těm, které nejvíce milovala."

Osiřelý vdovec v pohnutí nastal a oblíbená neť Kiliána si nabrala vzduchu, aby se nezalkla rozčilením.

"Odkázala" — pokračoval vdovec překonav své pohnutí — "všecko účelům uslechtilým, jí a jejího snážení hodným — určila mnohé odkazy k účelům vlasteneckým, a ostatní na založení nadací, nesoucíech její jméno —"

Hrobové ticho přijalo poslední slova ticho, za kterého jeden po druhém snažil se nabýti obvyklé tvářnosti.

Ilas mluvícího nabyl své ostré pevnosti, která byla pohnutím posledních dnů porušena.

Oblíbená neť Kiliána s podobnou ostrou pevností ve hlase i ve tváři přisvěřovala:

"Ano, náramně uslechtilá paní. To musí každý uznati..."

Řekla to se spustěnými tvářemi a jako když přivolí klukovi prodávajícímu písek: "No tak dej ještě jednu puťku!" jen aby se ho zbavil.

Vdovec zatím rozvínil poslední vůli, a pro vyplnění tšinné chvíle jali se více méně hostejní příbuzní prohlížeti ji.

Kterí byli z mlsta nebo z okolí, vytratili se, ostatní zůstali přes noc.

Ráno se rozloučili i ti. Při odchodu podával osiřelý manžel oblíbené neteři Kiliáně a váženému synovci eosi v obale.

"Co je to?" ptali se oba zároveň.

"Nu, tetiččina podobizna!" řekl strýček, překvapen jejich překvapením.

"Ach ano," řekl studovaný vážený synovec se shovívavou zdvořilostí, přijímaje obálku.

"Ale uvěim!" uhadla se do řekla oblíbená neť Kiliána, a vzala fotografii.

REMENA — 17 druhů zřehodních narozliček smouš špině oděru — obdělí kadeř předplatit se "Pokrok" neb "Vestav".

MÁTE LI NĚCO NA PRODEJ, snad se prodá, dte-li si oznámk do listu našeho. Advt